

HORRORLAND

BLOEDHOND

Christopher Krovatin

Vertaald door Jet Zegers en Mylène Delfos

kluitman

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Kamer 333

Duisternis

Ik kom je halen

Bloedhond

Voor Azara, die me leert
om de schoonheid in elk
vreemd wezen te zien,
zelfs in mijzelf

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W062201

Bisac JUV018000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Christopher Krovatin

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Red Rover*

Nederlandse vertaling: Jet Zegers & Mylène Delfos

Omslagontwerp: Mike Heath | Magnus Creative en Keirsten Geise

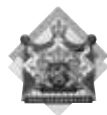
Nederlandse belettering: Studio L.E.O.

© Omslagbeeld: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Weerloos

‘Er is wat met die hond,’ zei Katie.

Amy stopte met tekenen en keek op van haar iPad. Vanaf het moment dat pap van de snelweg af was gegaan om een ongeluk een paar kilometer verderop te omzeilen, had ze geprobeerd haar kleine zusje te negeren. De hele terugreis van hun weekendje aan de kust was het al druk op de weg geweest, en dat ongeluk maakte het er niet beter op.

Katie was begonnen alles te benoemen wat ze passeerden, vooral om haar eigen stem te horen: ‘Kijk, een motel.’ ‘En ze hebben een zwembad.’ ‘Iemand heeft een pizzadoos uit het

raam gegooid.’ ‘Er staat een lelijk woord op dat stopbord.’ Tot nu toe was het Amy aardig gelukt om zich niets van haar aan te trekken. Ze had geconcentreerd ideeën zitten uitdenken voor haar werkstuk voor de wetenschapsexpo.

Maar nu had Katie Amy’s aandacht gewekt. Ze had een zwak voor honden.

‘Wat dan?’ vroeg Amy.

Voor een zesjarige kon Katie een behoorlijk ernstig gezichtje trekken; ze fronste haar wenkbrauwen en perste haar lippen samen tot een dun lijntje. Ze wees uit het raam en Amy volgde haar vinger naar de donkere gedaante die bij het gaashek zat.

Eerst wist Amy niet goed wat ze zag. Toen kroop er een koude tinteling langs haar nek omhoog.

‘Pap, stop,’ zei ze.

Via de achteruitkijkspiegel wierp haar vader een snelle blik op haar. ‘Amy, hoe vaak heb ik je niet gezegd te plassen voor we gaan rijden?’

‘Ze hebben wat met zijn ogen gedaan!’ riep ze uit, harder dan ze van plan was.

Pap fronste zijn wenkbrauwen en eindelijk keken mam en hij uit het raam. ‘Ik geef het op,’ mompelde hij en hij verraste Amy door de auto naar de berm te sturen.

‘Pas op!’ riep mam, maar Amy was de auto al uit. Ze rende zo goed en zo kwaad als het ging door het kniehoge gras langs de weg. Hoe dichters ze bij de hond kwam, hoe meer ze zag en hoe misselijker ze werd. Toen ze bij het hek kwam waar hij

aan vast was gebonden en bij het dier neerknielde, ontsnapte haar een snik. Ze kon elk moment in huilen uitbarsten.

Het was een Duitse herder met een zwarte vacht die glansde als vers gelegd asfalt. Een roestige ketting zat strak om zijn nek gedraaid en was met een hangslot vastgezet; met een ander slot was de provisorische riem bevestigd aan een stuk gaas van het hek dat niet echt een functie leek te hebben. De hond was met een vuile lap geblinddoekt en om zijn snuit zat een dik stuk ducttape gewikkeld die zijn bek stevig dichthield.

‘Arm diertje,’ stamelde Amy. Ze stak haar arm uit en aaide de hond in zijn nek; ze had eigenlijk verwacht dat hij terug zou deinzen, maar de herder liet zich aaien en jammerde zachtjes.

Achter haar hoorde ze mam, pap en Katie aan komen lopen.

Mam maakte een geluid in haar keel. ‘Mijn god... Wat verschrikkelijk. Kijk nu toch, Mitch. Hoe kan iemand dit een weerloos dier aandoen?’

‘Vreselijk, ja,’ zei pap, wat hij snel liet volgen door: ‘Amy, blijf van die hond af. Misschien is hij wel ziek.’

Daar had Amy nog niet aan gedacht. In haar hoofd was ze al druk bezig een oplossing te bedenken. Stukje bij beetje, stap voor stap, werkte ze het probleem, de opties en het antwoord uit. ‘We hebben water nodig. Om het plakband los te maken.’ Ze keek achterom naar Katie, die knikte en terug naar de auto draafde.

‘Ho, wacht even,’ zei pap. ‘We weten niet wiens hond dit is. Misschien is iemand wel naar hem op zoek.’

‘Ze hebben zijn bek dichtgeplakt, pap,’ hielp Amy hem herinneren.

‘Ja, maar dan nog...’ Voor hij zijn zin had afgemaakt, was Katie alweer terug met de fles water uit de tas met eten voor onderweg.

Amy suste de hond terwijl ze achter zijn kop reikte om de blinddoek los te knopen. De lap was zo strak aangetrokken dat het wel pijn moest doen, dus Amy’s vingers gingen voorzichtig te werk. Ze merkte dat de Duitse herder geen krimp gaf toen ze eindelijk de stof van zijn kop trok. Het arme beest moest heel wat hebben meegemaakt.

Amy zag dat de ogen van de hond glansden, nu de blinddoek af was. Ze vond dat hij er bang en verloren uitzag en vroeg zich af hoe hij hier terecht was gekomen.

Zijn snuit was lastiger te bevrijden, omdat de tape er helemaal omheen gedraaid zat. Amy pakte de fles en druppelde water op zijn vacht in een poging de lijm los te weken. Toen pakte haar vader zijn Zwitserse zakmes en knipte met het piepkleine schaarje de tape door op de plek waar de bek van de herder zat dichtgeplakt. Daarna goten ze nog meer water over de neus en kin van de hond en kon Amy de rest van het plakband wegtrekken. Ze dacht dat het wel een traumatische ervaring moest zijn, maar ze hadden de hond in elk geval bevrijd.

Zodra ze het laatste stuk tape wegtrokken, blafte de hond en likte Amy in het gezicht. Ze moest lachen en hilde er aan het eind ook een beetje bij, zo blij als ze was dat ze de hond los hadden, maar ook zo verdrietig omdat iemand zo’n lief, mooi dier zo aan zijn lot had overgelaten. De herder rukte aan zijn ketting, likte Amy’s hand en kwispelde opgewonden. Katie deed een stap in zijn richting en zodra ze binnen zijn bereik was, overstelpte het dier het gezicht van het kleine meisje met hondenzoenen, wat haar aan het giechelen maakte. Ze sloeg haar armen om zijn nek.

‘Nou, goed,’ zei pap terwijl hij door zijn glimlach heen streng probeerde te kijken, ‘dat was heel lief van je, Amy. Maar nu zijn snuit vrij is, kunnen we het verder aan het asiel overlaten.’

‘Pap!’ reageerde Amy als door een wesp gestoken en ze krabbelde op. Hoe konden ze dat arme dier hier achterlaten? ‘We moeten hem ergens heen brengen. Hij kan hier wel doodgaan!’

‘We kunnen hem niet zomaar meenemen, Amy. Hij zit vast aan dat hek,’ zei pap.

‘Zit er geen betonschaar bij je noodgereedschap?’ vroeg mam.

Pap rolde met zijn ogen. ‘Bedankt, Patricia. Daar heb ik wat aan.’

‘Ik wil het hondje redden,’ zei Katie en ze kriebelde de herder over zijn snuit. ‘Toe, papa. Alsjeblieft?’

Amy vouwde haar armen over elkaar en staarde haar vader afwachtend aan.

Nee zeggen tegen Amy was één ding, maar als ook Katie in het spel kwam, wist hij dat hij de strijd zou verliezen. Met opengesperde neusgaten staarde pap terug, en gooide uiteindelijk zijn armen in de lucht. ‘Vooruit dan maar. Eén moment.’

Amy knielde naast de herder en kriebelde in zijn nek. De hond hijgde en keek van Katie naar Amy met zijn tong uit zijn bek. Wat een brave hond, dacht Amy. Sterk ook, en dapper. Hij had niet eens gepiept toen ze een pluk haar uit zijn vacht had getrokken. Wat best gek was. Misschien had hij ooit een gehoorzaamheidstraining gehad of had hij vaker plakband op zijn snuit gehad. Of misschien was hij gewoon blij dat iemand zoals zij voorbij was gekomen en hem had gered.

‘Brave hond, Rover,’ zei Katie met een lachje.

Amy fronste haar voorhoofd. Typisch Katie om de hond een naam te geven voordat Amy daar de kans toe had gekregen. ‘O,’ zei Amy op een toon alsof ze een grapje maakte, maar waar ergernis in doorklonk, ‘dus wij hebben niets over zijn naam te zeggen?’

Katie keek onthutst, alsof ze zelf ook niet wist waar die naam vandaan was gekomen. ‘Ik weet niet,’ zei ze aarzelend. ‘Ziet hij er niet uit als een Rover? Zo moeten we hem noemen. Vind je niet, Rover?’

Amy wilde haar tegenspreken – Katie was het kleintje, dus

kreeg ze altijd haar zin, wat niet eerlijk was – maar die naam voelde eigenlijk wel goed. De herder zag er nobel en gehoorzaam uit, echt een trouwe viervoeter. Zo’n klassieke honden-naam paste bij hem.

‘Brave hond, Rover,’ zei Amy. Rover blafte en hijgde naar haar.

Als Amy niet beter had geweten, had ze gedacht dat de hond lachte.

2

Rover

Ze stopten een paar kilometer verderop bij een rustplaats, zo'n betonnen plek met een benzinstation en een wegrestaurant met daartussenin een enorme parkeerplaats en een heleboel picknicktafels. Er zaten nog een stuk of vijf andere families ijsjes en hamburgers te eten. Amy vond ze er allemaal best ruig uitzien; de vaders waren potig, met stoppelbaarden, mouwloze hemden en tatoeages, de moeders keken chagrijnig en snauwden met schelle stem hun kinderen af.

Een mager meisje van ongeveer dezelfde leeftijd als Amy liep langs de auto en staarde haar met gemene ogen aan.

Zonder erover na te denken stopte Amy haar iPad in de zak aan de achterkant van haar moeders stoel. Mam voelde de beweging, keek achterom en schonk haar een meelevende glimlach.

‘Niemand zal je hier lastigvallen, Amy,’ zei mam.

‘Weet ik,’ zei Amy, en ze rolde met haar ogen.

‘Als je iemand niet kent, wil dat nog niet zeggen dat die persoon slecht is,’ ging mam verder. ‘Goed en slecht zijn alleen maar etiketten die mensen op anderen plakken.’

Pap wierp een blik op mam en trok een wenkbrauw op. Hij keek om naar Amy, zei geluidloos ‘verstop de iPad’ en knipoogde. Ze glimlachte en knipoogde terug.

Ondertussen zat Katie onbedaarlijk te lachen terwijl ze met Rover speelde. De hond stond achter de achterbank en stak zijn kop over de stoel van de meisjes en likte en snuffelde aan Katie. Ze bleef giechelen en duwde de hond steeds weg, maar Amy kon wel zien dat ze niet erg haar best deed want ze liet Rover steeds winnen zodat hij aan haar oor kon snuffelen en likken.

‘Ik ga eens kijken of ik in de buurt een asiel kan vinden,’ zei pap. ‘Blijven jullie maar hier op de hond passen.’

‘Mogen we met Rover gaan wandelen, pap?’ vroeg Katie.

Pap zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Niet te geloven dat jullie hem al een naam hebben gegeven. Dat wordt straks huilen. Ja, toe maar, ga maar een luchtje met hem scheppen. Ik zal kijken of ik een bak water voor hem kan vinden. Amy, blijf jij hier of ga je mee?’

‘Ik ga mee,’ zei ze. ‘Ik moet toch naar de wc.’

Ze gingen het winkeltje van het pompstation binnen en Amy ging naar de felverlichte toiletten, waar een chemische lucht hing. Toen ze weer buitenkwam, was pap verdwenen. Ze vond hem op een bankje aan de zijkant van het gebouw, voorovergebogen over zijn telefoon. Even geneerde ze zich. Pap belde altijd via de luidspreker omdat volgens hem de telefoon zweterig werd tegen zijn wang, dus hij was zo iemand die altijd hardop in het openbaar gesprekken voerde die iedereen kon horen. Er klonk een klik uit de telefoon. ‘Robins County Dierenopvang,’ klonk een zangerige stem. ‘U spreekt met Becca. Wat kan ik voor u doen?’

‘Hallo, wij hebben een zwerfhond gevonden,’ zei pap. ‘Het ziet ernaar uit dat hij flink mishandeld is. We vroegen ons af of we hem bij u kunnen brengen.’

‘Ach, wat verdrietig,’ kirkte de vrouw aan de telefoon. ‘Maar misschien kan hij beter naar een dierenarts, want onze medische voorzieningen zijn beperkt. Wat voor verwondingen heeft hij?’

‘Hij is niet echt gewond,’ zei pap. ‘Ze hadden zijn bek dichtgetapet en een blinddoek voor zijn ogen gebonden. We hebben waarschijnlijk een beetje van zijn vacht uitgetrokken met het verwijderen van de tape. Hij zat met een ketting aan een hek maar die hebben we losgeknipt om hem te bevrijden. We waren bang dat hij daar in zijn eentje van de honger zou omkomen.’

Stilte.

‘Hallo?’ zei pap.

‘Hoe heet die hond?’

Amy voelde de haren op haar armen overeind gaan staan. De stem van de vrouw was zo plotseling veranderd dat het leek alsof iemand anders de telefoon had gepakt. De stem klonk niet meer hoog, maar laag en hees; niet meer vrolijk, maar bijna kwaad.

Pap merkte het ook en keek met een boze blik naar zijn telefoon. ‘De hond had geen naamplaatje en geen halsband. Luister, wij weten niet wie...’

‘Hoe héét die hond?’

Amy deed een stapje achteruit. De vrouw schreeuwde bijna. Paps mond bleef even openhangen.

‘Nou eh... Dat... Mijn dochter heeft hem Rover gedoopt,’ zei pap. ‘Maar dat heeft ze zelf verzonnen...’

Klik. GESPREK BEËINDIGD knipperde op het scherm. Pap ging stomverbaasd rechtop zitten en zag toen eindelijk vanuit zijn ooghoeken Amy staan. Ze keken elkaar verbijsterd aan.

‘Supervreemd, toch?’ zei pap met een lachje.

Amy knikte en probeerde terug te lachen zodat het een vreemd, maar niet een eng moment was. Maar er was iets waardoor ze zich ongemakkelijk voelde. De stem van de vrouw had geklonken zoals grote mensen alleen klonken in een noodsituatie, zoals toen mam vier jaar geleden op hun reis naar Phoenix door een slang was gebeten. Er had angst in die stem geklonken, echte, oprechte angst.

Pap had het kennelijk ook opgemerkt want hij viste een briefje van twintig dollar uit zijn zak en zei: 'Hier heb je wat geld, haal maar ijs voor ons allemaal.'

Amy pakte het geld aan en liep terug langs de zijkant van het gebouw, maar een lange gestalte versperde haar de weg.

Het was het meisje dat bij de picknicktafels zo vuil naar Amy had gekeken toen ze aan kwamen rijden. Ze was lang en mager, misschien een jaar ouder dan Amy, en ze droeg een afgeknipte broek en een T-shirt met een groot logo.

'Ik hoorde toevallig dat jij geld hebt voor ijsjes,' zei het meisje zachtjes.

Plotseling voelde Amy zich klein en hulpeloos. Ze klemde haar hand om paps briefje van twintig en draaide zich om, maar een ander meisje blokkeerde haar pad. Zij was kleiner, maar zag er niet minder vals uit. Amy keerde zich weer naar het lange meisje, dat nu niet meer glimlachte maar grijnsde.

'Geen probleem, toch?' zei het lange meisje. 'Als we alles samen delen is er niets aan de hand. Geef één kik en ik breek je neus. Zo simpel is het.'

Amy kreeg een gevoel alsof haar keel samengeknepen werd. Ze voelde tranen in haar ogen prikken en vervloekte zichzelf omdat ze bijna als een baby ging huilen. Ze wilde dat ze stoerder was, zoals die grote, sterke kinderen van het softbalteam van school die zo'n meisje gewoon opzij zouden duwen. Maar nee, zij was meer een studiebol, een soort nerd bij wie het niet eens in het hoofd opkwam om een stomp uit te delen. En wat had ze nu aan

mams goed-en-slecht-zijn-alleen-maar-etiketten-preek? Het beste wat er nu kon gebeuren, was dat ze dat geld zou overhandigen en huilend weg zou lopen als de slappe sukkel die ze was.

Wroeff.

Ze keken alle drie om. Rover zat links van Amy op het asfalt en keek naar het lange meisje. Even was Amy bang dat hij zou bijten. Maar Rover gromde niet en dook ook niet ineen zoals honden doen voordat ze aanvallen. Hij staarde alleen rustig naar het lange meisje en wachtte af.

'Wat... Wat is er met die hond?' vroeg het meisje. Amy zag dat ze terug staarde naar Rover met wijd open ogen en trillende lippen. De kleur trok langzaam weg uit haar gezicht en ze stapte weg van Amy en ging met haar rug tegen de muur van de winkel staan.

'Gaat het?' vroeg Amy, die plotseling bezorgd was om het meisje. Misschien had ze een of andere levensbedreigende hondenallergie.

Het lange meisje deed haar mond open alsof ze wat wilde zeggen, maar in plaats daarvan boog ze plotseling voorover en kotste op het beton. Meteen begonnen er mensen te gillen en 'ieuw' en 'jakkes' te roepen, en de ouders van het meisje kwamen aanrennen en vroegen of ze oké was. Het tweede meisje deinsde achteruit en keek alsof ze zou gaan huilen.

Amy rende terug naar mam en Katie.

Rover rende naast haar mee, met nog steeds die lege blik in zijn ogen.